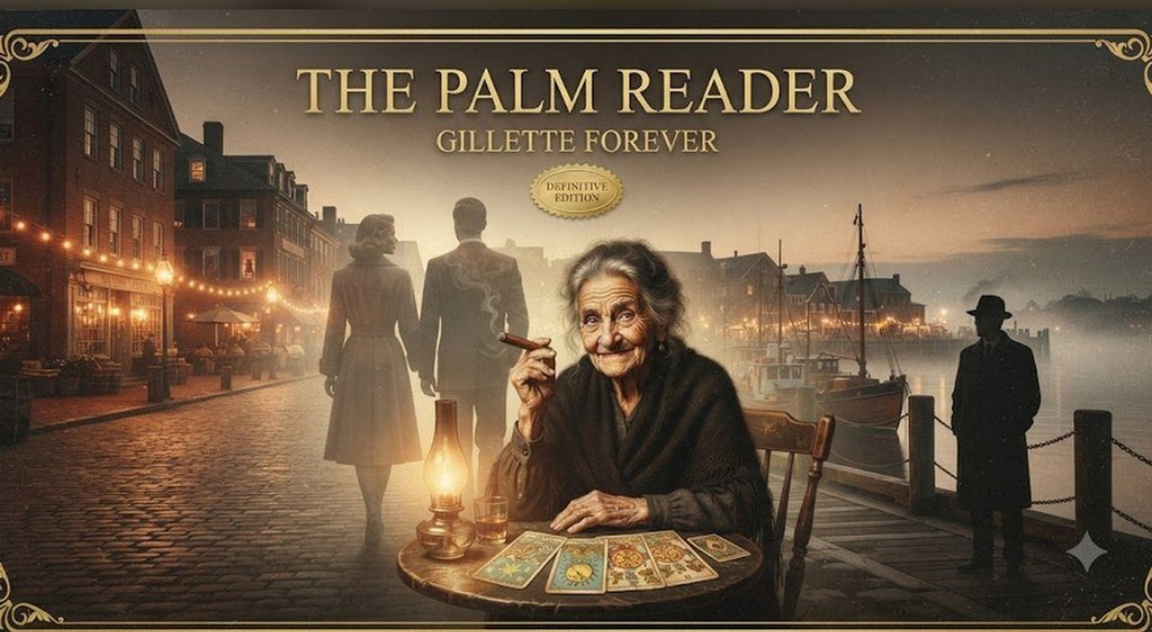

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 09

Κάδρο

Τα παιδιά μου με κοίταζαν από μακριά. Χαμογελούσαν, αλλά κανένα από τα τρία δεν πλησίασε. Ψιθύριζαν με τη μητέρα τους, και μέσα σ' εκείνους τους ψιθύρους το άκουγα: Μαμά, ποιος στον διάολο είναι ο πατέρας μας;

Όχι με τη βιολογική έννοια. Με την έννοια του αν είχαν κληρονομήσει εκείνη την τρέλα που η μάρκα την έλεγε ικανότητα και η κοινωνία παραφροσύνη — γιατί δεν χωρούσε σε κανένα αρχείο.

Είχα γυρίσει στη New York μου για να δω κάποιους φίλους. Το ίδιο βράδυ πετάξαμε για τη Βοστώνη, το σπίτι της μητέρας μου.

Στη Main Street μάς περίμενε το γνωστό εστιατόριο: αστακός και λιγκουίνι. Δύο Σικελοί αδελφοί, με μια προφορά ανάμεσα στο Παλέρμο και τη Μασαχουσέτη. Έμοιαζε με το *Κάποτε στην Αμερική* — μόνο που αυτή τη φορά το σάουντρακ το έγραφα εγώ, με τα δικά μου αστεία.

Ο ένας από τους δύο ζήτησε να με δει την επόμενη μέρα, αργά το πρωί. Δεν κατάλαβα τι ήθελε. Τον βρήκα στην προβλήτα γύρω στο μεσημέρι. Μου έπιασε το μπράτσο: «Frega, τι σχέση έχεις με τη ΜΑΓΕΙΑ;»

«Εξαρτάται. Την εκδοτική, μπορώ να την εξηγήσω. Την εμπορική, μπορώ να την εφεύρω. Τα υπόλοιπα, δεν θα ήξερα».

«Όχι, όχι. Μιλάω για μάγισσες και μάντισσες. Οι Ινδοί της Ινδίας ήταν οι πρώτοι. Μετά οι αφρικανικές σαντερίες. Όλοι πολεμούν το κακό με τελετουργίες».

Ήταν καλά πληροφορημένος. Έκανα τον χαζό. Επέμεινε: «Θέλω να σε πάω σε μια φίλη μου, να σου ρίξει τα χαρτιά».

«Τα χαρτιά του συμβολαιογράφου τα άφησα στο σπίτι. Το πόκερ το έκοψα».

Έβαλε τα γέλια: «Όχι αυτά τα χαρτιά. Ταρό».

«Το ταρό δεν είναι ποικιλία σικελικού πορτοκαλιού;»

«Μην κάνεις τον γάιδαρο, Frega. Ο ίδιος πουτανογιός όπως πάντα. Πάμε».

Είκοσι λεπτά με τα πόδια, τέσσερα τετράγωνα. Φτάσαμε.

Μια Πορτογαλίδα, ενενήντα δύο χρονών, με αναμμένο πούρο.
«Διάολε, τα κατάφερες. Σε περιμένω καιρό τώρα. Η Juliana και ο Ινδός φίλος της ήταν εδώ χθες το πρωί. Είναι έξαλλοι. Μπλεγμένοι στον χαμό που ξεσηκώνεις με εκείνο το καταραμένο gillettenarrative.com. Δεν μπορούν να σε αγοράσουν. Δεν μπορούν να σε πουλήσουν. Δεν μπορούν να σε ξεοδέψουν».

Γελούσα σαν τρελός. Έμοιαζε με όνειρο. Ο φίλος μου με τσίμπησε: «Αυτό δεν είναι Χόλιγουντ. Αυτό είναι η Main Street».

Άρχισε να μου διαβάξει τα χαρτιά. Μου είπε να μη σταυρώνω τα πόδια. Να είμαι σοβαρός. Κάποια στιγμή ήρθε μια φωνή — ένα πνεύμα, μια ηχώ από την άλλη πλευρά:

«Frega, είναι αλήθεια αυτό που έγραψες στον τόμο 15 της Gillette Saga;»

Έβαλα τα γέλια. Η χειρομάντισσα, αποκαρδιωμένη: «Εδώ δεν χρειάζεται μαγεία. Δεν χρειάζεται ταρό. Χρειάζονται μόνο προσευχές».

Καλώς ήρθες.

Ferdinando